

Moj Svemir

„Moraš se dobro odmoriti,“ govorila je mama, „sutra je škola.“ Na te riječi nisam mogla više ništa, stoga sam pošla u krevet. Minute su prolazile, a ja nikako da utonem u san. Posegnula sam za mobitelom, kao da mi ništa drugo nije preostalo, i krenula sam uzbudljivo gledati film o Svemiru. Oči, koje su s uzbuđenjem promatrale film, sada su se umorile. Nije prošlo dugo, a već sam sanjala.

Pažljivo sam koračala modrim tлом. Ako bi se uopće moglo nazvati tлом jer ga, naime, nisam osjećala. Hodala sam, ali istovremeno se osjećala kao da lebdim. Moje su oči zaprepašteno gledale u daljinu, no nije bilo ničega. Vidjela se plava praznina. Čuo se žamor vode. Pratila sam taj zvuk. Trčala sam i trčala, sve dok nisam ugledala mladu srnu s lijepim krznom i elegantnim hodom. Krenula sam za njom tihim koracima. Bila je oprezna te je shvatila da ju netko slijedi, no mirno je nastavila, a iza sebe je ostavljala neobičan, svjetlucavi trak. Stala je kod slapa. Približila sam se tom mirnom stvorenju i stala pokraj nje. Nije se plašila, već je hrabro nastavila koračati u vodu. Nikada nisam vidjela tako čistu i blistavu vodu u kojoj sam vidjela vlastiti odraz. Ali... to nije bio moj odraz, već odraz avatara. Ugledala sam slap.

Taj je slap imao posebnost jer je tekao u suprotnom smjeru. Isprva mi je to bilo čudno, no što sam ga duže gledala, samo sam uživala. Kada sam se okrenula da vidim nježnu srnu, nje više nije bilo. Vidjela sam u vodi samo jednu sjajnu, zlatnožutu ribicu veličine dlana. Ona je, također, plivala u suprotnom smjeru kao i slap. Bila je jako brza i spretna.

Nakon određene visine ribica se čudesno preobrazila u feniksa, prelijepu pticu crvenonarančastog perja te velikog raskošnog repa. Jednostavno je sjajila. Ta je čarobna ptica bila nešto veća od uobičajenih ptica. Polako je doletjela do mene. Pogledala me svojim nježnim i svjetlucavim pogledom, stoga sam znala što mi je činiti. Približila sam joj se, nježno opustila ruku da se kreće po njezinom mekanom perju, a zatim sam sjela na nju i zagrlila ju. Mekoća tog perja ne može se uspoređivati ni s jednim drugim perjem ili sa stvari na Zemlji. Osjećala sam ljubav i toplinu te zaštitu koju mi je pružala ova predivna ptica. A onda je odjednom... poletjela s planeta opisana riječju *Čudo*.

Bile smo na neopisivoj visini u Svemiru s koje smo vidjele devet ostalih planeta različitih nježnih boja, ugodnih za ljudsko oko, i neobična oblika. Na svakom se planetu nalazio po jedan bistar slap te jedna životinja koja ga je čuvala. Te su životinje bile izuzetno mirne i pažljive te brižne. Svaki planet drugačije je zračio te se mogao opisati riječima kao što su: *Ljubav, Sreća, Toplina, Dobrota, Strpljenje, Igra, Mir, Prijateljstvo i Obitelj*. Uživala sam

promatrajući sve oko nas. Nisam osjećala strah i nelagodu, već sreću i slobodu. Vidjela sam svjetlucavoplavu boju i osjetila miris svježeg zraka te netaknute prirode. Sve je bilo nekako... potpuno.

Na trenutak sam prestala misliti o svemu stvarnome i uživala u pravoj svemirskoj ljepoti i slobodi. Bila sam puna snage i energije, ali i sreće. U tom valu osjećaja zatvorila sam oči te izgubila ravnotežu. Osjećala sam da dugo padam.

Dugo nisam htjela otvoriti oči, no kada jesam, ugledala sam svoju sobu. Ustala sam iz kreveta i otrčala do prozora. Ugledala sam srnu svjetlucavog smeđeg krzna, koja je stajala usred pooranog polja kukuruza. Neko smo vrijeme gledale jedna u drugu baš kao da se poznajemo, a tada je ona otišla svojim putem. To sam smatrala znakom. Bila sam sigurna da Svemir želi da se vratim na ono slobodno i čarobno mjesto.